

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **R. K.**, zastoupeného JUDr. Václavem Hodanem, advokátem se sídlem v Praze 2, Wenzigova 5, za účasti **Celního ředitelství Praha**, se sídlem v Praze 1, Washingtonova 11, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2006, č. j. 8 Ca 209/2005 – 48,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2006, č. j. 8 Ca 209/2005 – 48, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2006, č. j. 8 Ca 209/2005 – 48, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Celního ředitelství v Praze (dále jen „celní ředitelství“) ze dne 15. 4. 2005, zn. 1327/05-21, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti dodatečnému platebnímu výměru Celního úřadu v Kolíně ze dne 19. 10. 2004 pod č. j. 10413/04, jímž mu byla doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ve výši 1 474 264 Kč a spotřební daň ve výši 6 701 200 Kč. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že rozhodnutím Celního úřadu v Kutné Hoře ze dne 15. 9. 2003, č. 11704023-00991-9 bylo na návrh stěžovatele propuštěno do volného oběhu zboží deklarované v odst. 31 jednotné celní deklarace (dále jen „JCD“) jako „odřapíkový tabák V.“, přičemž v odst. 33 JCD bylo zboží označeno kódem 24012010, jemuž odpovídá zařazení „Nezpracovaný tabák: Částečně nebo úplně odřapíkový tabák: Tabák (flue-cured) sušený teplým vzduchem typu V.“ Současně celní úřad odebral vzorek zboží, který byl následně podroben analýze. Podle výsledku této analýzy provedené celně technickou laboratoří Generálního ředitelství cel je odebraný vzorek tabákovým odpadem, který svým zařazením spadá do podpoložky 24013000 sazebníku. Ke stěžovateli předloženému technologickému postupu výroby deklarovaného

zboží vypracovalo Celní ředitelství Praha vyjádření, které závěry provedené analýzy potvrdilo. Na tomto základě zařadil celní úřad propuštěné zboží do posledně zmiňované podpoložky, odpovídající zařazení „Nezpracovaný tabák, tabákový odpad“. Proto byla stěžovateli následně doměřena daň spotřební a DPH. Pokud jde o jednotlivé žalobní námitky, městský soud především, s odkazem na ustanovení § 86, § 115 a § 116 zákona č. 13/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní zákon“) odmítl tvrzení, že celní orgány neprovedly všechny potřebné důkazy ke zjištění skutkového stavu věci a zejména pak, že kontrolní vzorek nebyl odebrán odpovídajícím způsobem. Je-li celní orgán ve smyslu § 115 celního zákona oprávněn v souvislosti s ověřováním správnosti přijatých celních prohlášení kontrolovat zboží a za účelem provedení analýzy i odebírat vzorky, nelze takovému postupu nic vytknout. Analýza byla zpracována orgánem k tomu odborně způsobilým, přičemž vyhodnocen byl vzorek, jehož odběru byl přítomen zmocněnec stěžovatele, který svým podpisem stvrdil, že odebraný vzorek je totožný s kontrolovaným zbožím a že proti způsobu odběru nic nenamítá. Dospěly-li celní orgány na základě takto provedeného odborného posouzení k závěru o jeho jiném sazebním zařazení, než jak je zařadil stěžovatel, nelze hovořit o zkrácení stěžovatele na jeho právech. V této souvislosti odmítl městský soud též argumentaci stěžovatele, že již dlouhodobě dováží zboží zařazované do skupiny 24012010; neboť tato skutečnost nemůže mít na výsledky kontrolního zjištění provedeného v této konkrétní věci žádný vliv. Pokud jde o způsob prováděného odběru, městský soud odkázal na příslušné technické normy, z jejichž obsahu vyplývá potřebná velikost odběru v závislosti na způsobu prováděné analýzy. Nelze tedy dovodit množství vzorku, který by měl být odebírán obecně. Dále městský soud odmítl jako nedůvodnou námitku stěžovatele, podle které si celní ředitelství vytvořilo samo stanovisko k technologickému postupu výroby dováženého zboží, které je pro posouzení charakteristiky zboží podstatné. Zde soud odkázal na obsah stěžovatelem dodaného technologického postupu od řeckého dodavatele tabáku, podle kterého se v průběhu jeho zpracování postupně oddělují částice označené jako „strips“ (největší částice – hlavní produkt), dále „scrap“ (menší částice – vedlejší produkt) a konečně částice velmi malé a prach. Skutečnost, že dováženým produktem byl v daném případě skutečně „scrap“ vyplývá jak z fotokopie faktury dodavatele, tak i ze španělských celních dokladů, kde je zboží takto shodně označeno. Vzhledem k tomu, že produkt „scrap“ odpovídá svou povahou definici tabákového odpadu, odmítl městský soud předmětnou námitku jako nepatřičnou. Městský soud se vypořádal s procesním návrhem stěžovatele, který se domáhal doplnění dokazování výsledkem znalce Ing. J. odkazem na ustanovení § 75 s. ř. s. s tím, že ve správním soudnictví nelze dokazovat nové skutečnosti neuplatněné ve správním řízení. Nově vznesená námitka, která byla uvedena teprve v řízení před soudem, nemůže sama o sobě představovat důvod pro zrušení napadeného správního rozhodnutí. Ve zbytku odůvodnění se městský soud vypořádal s dalšími žalobními námitkami týkajícími se porušení vyhlášky č. 325/1997 Sb., vztahu mezi odstavci 33 a 31 JCD a odkazů na judikaturu soudů v obdobných věcech.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s. Podle názoru stěžovatele se městský soud především nevypořádal s jeho námitkou, že k odlišnému celnímu zařazení předmětného zboží došlo bez toho, že by došlo ke změně příslušné legislativy. Stěžovatel poukázal na fakt, že tento typ zboží dovážel do České republiky již od roku 2001, a to se stejným způsobem zařazení, jako tomu bylo i v dané věci, a celní orgány toto zařazení vždy akceptovaly. Pokud jde o odběr vzorku a jeho vyhodnocení, stěžovatel především namítal nedostatek potřebné akreditace celně technické laboratoře. Provedená analýza nemůže dát též odpověď na zásadní otázku, a sice, jak předmětná tabáková směs ve výrobě vznikla. K tomu je nutné znát technologický postup. Teprve na základě zodpovězení této otázky

Ize provést zatřídění zboží do kategorie nezpracovaného tabáku či tabákového odpadu. K této otázce stěžovatel předložil znalecký posudek Ing. J., kterého současně navrhl jako svědka k objasnění jeho tvrzení. Nešlo přitom o dokazování nových skutečností, jak je uvedeno v rozsudku, nýbrž jen o upřesnění a rozvedení námitek, které byly v základních rysech formulovány již v žalobě. Pokud tedy městský soud naznal, že by tímto způsobem došlo k faktickému rozšíření žaloby, posoudil věc po právní stránce nesprávně. Podle stěžovatele byl nesprávným způsobem proveden již samotný odběr vzorku. V době jeho provádění a zpracování upravovala předmětnou problematiku vyhláška č. 339/2001 Sb., která v § 1 odst. 2 odkazuje na normu ČSN. Příslušná technická norma přitom jako typickou hmotnost jednotlivého vzorku potřebnou pro analytické rozborů a zkoušky uvádí údaj 1500 g. Odebrané množství 35g je proto zcela nedostačující. Navíc i způsob odběru a adjustace vzorku prokázal neproškolenost osoby provádějící odběr (celníka). Správní orgány neprokázaly, že přítomného zástupce stěžovatele poučily o metodách odběru. V rozporu se skutečným stavem věci je také závěr městského soudu, podle kterého stěžovatel nenamítal v rámci správního řízení zavádějící obsah stanoviska celního ředitelství k popisu technologie vzniku zboží obstaraného od dodavatele. V této souvislosti stěžovatel namítal, že ve správním spisu není založen jím opatřený autorizovaný překlad tohoto stanoviska. Celní ředitelství ve svém vyjádření navíc zcela opomenulo zásadní konstatování dodavatele, podle kterého dodané zboží není považováno za tabákový odpad. Neodborným způsobem byl též popsán samotný technologický proces popsáný v již zmiňovaném stanovisku dodavatele. V kasační stížnosti je dále poukazováno na nepřipadný odkaz městského soudu na ustanovení § 86 celního zákona s tím, že k odběru vzorku došlo podle § 115 tohoto zákona. Za irelevantní považuje stěžovatel také tvrzení, že na tabákový odpad je podle celního sazebníku uvalena spotřební daň, neboť touto daní byly v předmětném období zatíženy vybrané výrobky z titulu zákona č. 587/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Stejně irelevantní je odkaz městského soudu na obsah španělských celních dokladů. Tyto doklady, indosované španělskými celními orgány, totiž nepotvrzují vývoz předmětného zboží, jak nesprávně dovozuje městský soud, neboť se jedná o osvědčení původu zboží. Tyto doklady umožňují, aby v zemi dovozu bylo na základě asociační dohody přiznáno dovezenému zboží celními orgány země dovozu preferenční zacházení. Není v nich uveden údaj kombinované nomenklatury harmonizovaného systému, tedy sazebního zařazení zboží. Stěžovatel dále označil postup celních orgánů při propuštění dovezeného zboží do navrženého režimu za rozporný s ustanoveními § 118 a § 118a celního zákona. Pokud měl totiž celní úřad za to, že by výše celního dluhu mohla být vyšší než jak byla stanovena v celním prohlášení, proto také pravděpodobně odebíral vzorky, neměl propouštět zboží do navrženého režimu, neboť na místě by byl postup podle § 118 celního zákona. Stěžovatel dále uvedl, že jím provedené sazební zařazení zboží je rozporováno pouze na základě analýzy provedené Celně technickou laboratoří, a to v době, kdy zboží mělo ještě český status. Podle jeho názoru však stanovisko této laboratoře nemůže samo o sobě zpochybnit sazební zařazení zboží, tedy unést důkazní břemeno, které by dostatečně osvědčilo, že stěžovatel sazební zařazení nedeklaroval správně. Obdobně výše již zmiňované stanovisko celního ředitelství k sazebnímu zařazení zboží není ve své podstatě ničím jiným než stanoviskem správního orgánu, a nejde tedy o důkazní prostředek použitelný v rámci dokazování. Takový postup nemá oporu ani v celním zákoně či zákoně č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Stěžovatel v kasační stížnosti také obsáhle uvedl své výhrady ke způsobu vedení řízení před celními orgány. Vyslovil především názor, že propuštěním zboží do režimu volného oběhu došlo ke změně jeho statusu ze zboží zahraničního na zboží české ve smyslu § 2 písm. e) bodu 2 a § 47 odst. 2 celního zákona. Tím se zboží ocitlo mimo možnost uplatnění institutů celního dohledu a celního řízení. Při odběru vzorků měl celní úřad, v souladu s požadavky § 117 celního zákona, uvést na zadní stranu dílu šest příslušných celních prohlášení čísla kartónů, jejichž obsah byl

kontrolován, což však neučinil. Další procesní pochybení spatřuje stěžovatel v tom, že celní úřad při zahájení následné kontroly nesdělil stěžovateli dostatečným způsobem její předmět (§ 127 odst. 5 celního zákona). Ta navíc nebyla do dne podání kasační stížnosti ani ukončena sepsáním kontrolního protokolu podle § 127 odst. 13 a 14 celního zákona. Celní orgány tedy nedisponují právním titulem, z něhož by bylo možno dovodit, že kontrolním zjištěním bylo prokázáno nesprávné sazební zařazení zboží. Nelogický je též postup, kterým byl stěžovatel vyzván k předložení technologického postupu vzniku tabáku od dodavatele. Jak bylo již výše uvedeno, v té době mělo již zboží statut zboží českého a nepodléhalo tedy celnímu dohledu. Tato výzva nebyla vydána v rámci provádění následné kontroly a jednalo se tedy o postup, který neměl oporu v právních předpisech. Dále vyjádřil stěžovatel nesouhlas s tím, že by daňové řízení bylo řádně zahájeno předvoláním ze dne 25. 6. 2004, neboť toto předvolání neobsahovalo odkaz na zákon o správě daní a poplatků, nýbrž pouze na zákon č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Aplikace tohoto zákona však byla vyloučena podle § 99 zákona o správě daní a poplatků. K řádnému zahájení daňového řízení ve smyslu § 21 citovaného zákona nedošlo. Konečně stěžovatel namítal pochybení celního ředitelství, který ve svém rozhodnutí o zamítnutí odvolání odkázal na § 59 odst. 4 správního řádu, ačkoli mělo být postupováno dle § 50 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků. Ze všech těchto důvodů se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že v souvislosti s jiným řízením vedeným u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 Ca 186/2006 celní ředitelství poprvé sdělilo, podle jakých interních předpisů postupoval při odběru vzorků a provádění analýz. Doplnění kasační stížnosti je tedy reakcí na vyjádření celně technické laboratoře ve shora uvedeném soudním řízení. Po obsahové stránce je toto doplnění kasační stížnosti nejen reakcí na stěžovateli nově zpřístupněné podklady, ale též rozvedením již dříve uplatněné argumentace.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V projednávané věci je nutno nejdříve zdůraznit, že stěžovatel může v kasační stížnosti uplatňovat pouze ty právní důvody, které již uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, pokud tak učinit mohl (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Tato zásada platí obdobně pro uplatňování skutkových novot, tedy skutečností, které jsou uplatňovány až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. K těmto právním a skutkovým novotám Nejvyšší správní soud nepřihlíží. K meritornímu přezkumu mohou být tedy připuštěny pouze stížní námitky, které byly krajskému soudu (zde městskému soudu) předestřeny v rámci lhůty stanovené zákonem k podání žaloby (§ 71 odst. 2, věta třetí s. ř. s., § 72 s. ř. s.). Po uplynutí této lhůty je možné pouze stávající žalobní body upřesňovat, a to buď ve smyslu doplnění právní argumentace vytýkané nezákonností, nebo naopak upřesněním důvodů, ve kterých žalobce spatřuje porušení, v té době již konkrétně uvedených, ustanovení právních předpisů. Jakékoli rozšíření žalobní argumentace nad takto stanovený rámec je nepřipustné, a tudíž meritorně neprojednatelné.

Z tohoto pohledu tedy Nejvyšší správní soud přistoupil nejdříve k posouzení přípustnosti jednotlivých stížních bodů. Dospěl přitom k závěru, že uplatněné námitky lze rozdělit do tří skupin. První skupinu představují námitky, které byly ve lhůtě k podání

žaloby uplatněny v řízení před městským soudem, druhou skupinu tvoří námitky uplatněné před městským soudem již po uplynutí této lhůty a do třetí skupiny lze zařadit námitky uplatněné až nově v řízení před Nejvyšším správním soudem. Ve smyslu shora uvedených pravidel kasačního přezkumu byly k meritornímu přezkoumání připuštěny pouze námitky zařazené do první skupiny.

Při rozdělení konkrétních námitek do jednotlivých skupin vycházel Nejvyšší správní soud ze zjištění, že podaná žaloba byla stěžovatelem doplněna po uplynutí lhůty určené k podání žaloby. K dalšímu doplnění žalobní argumentace došlo u ústního jednání. Do první skupiny lze zařadit tedy pouze námitky, které byly uplatněny v žalobě. Skutečnosti nově uplatněné v doplnění žaloby či u ústního jednání je nutno zařadit do skupiny druhé.

Pokud jde o jednotlivé kasační důvody, za námitky uplatněné až v kasační stížnosti (třetí skupina námitek) je nutno považovat především argumentaci stěžovatele týkající se změny celního zařazení zboží bez toho, že by došlo ke změně příslušné legislativy, namítaný postup celních orgánů v rozporu s § 118 a § 118a celního zákona, tvrzení, že stanovisko celního ředitelství k sazebnímu zařazení zboží nelze použít jako důkazní prostředek a veškeré výhrady ke způsobu vedení řízení před celními orgány vyjma případů, o kterých bude pojednáno dále. Do této skupiny lze zařadit též veškerou argumentaci stěžovatele rozporující způsob, jakým se celní ředitelství vypořádalo s obsahem vyjádření dodavatele zboží k technologickému postupu při jeho výrobě, s výjimkou námitek, že celním ředitelstvím byla zcela opomenuta část tohoto vyjádření konstatující, že předmětné zboží nelze považovat za odpad. Do této kategorie lze konečně zařadit též namítanou irrelevantnost tvrzení celního ředitelství, že na tabákový odpad je podle celního sazebníku uvalena spotřební daň (pro její neurčitost) a dále též celý obsah doplnění kasační stížnosti. Těmito námitkami se tedy Nejvyšší správní soud, z důvodů výše uvedených, meritorně nezabýval.

Do druhé skupiny námitek lze zařadit tvrzení stěžovatele, že k odlišnému celnímu zařazení zboží došlo bez změny legislativy (námitka uplatněná až na ústním jednání), namítanou absenci akreditace celně technické laboratoře (takto formulovaná námitka se objevila až v replice k vyjádření celního ředitelství a u ústního jednání) a tvrzení, podle kterého celní ředitelství ve svém stanovisku k předložené technologii výroby zboží zcela odhlédlo od části, kde se konstatuje, že předmětné zboží není tabákovým odpadem (tato námitka byla taktéž uplatněna až u ústního jednání). Až u ústního jednání byly uplatněny některé námitky týkající se způsobu provádění odběru vzorku, konkrétně tvrzení, že zástupce stěžovatele nemohl do tohoto odběru zasahovat, nebyl pracovníky celního úřadu o podmínkách odběru poučen, přičemž on sám nedisponoval v tomto směru dostatečnými odbornými znalostmi. Ani tyto námitky nebyly tedy Nejvyšším správním soudem připuštěny k meritornímu přezkumu.

Zbývajících kasačních námitkami se již Nejvyšší správní soud zabýval meritorně. Především jde o tvrzení stěžovatele, že odběr vzorků prováděný pracovníky celního úřadu byl proveden neodborně, a to zejména pokud jde o samotný technický způsob tohoto odběru a odebrané množství vzorku. Zde především nelze přehlédnout, že stěžovatel k posouzení této ryze odborné otázky opatřil znalecký posudek a navrhl, aby městský soud provedl výslech znalce s tím, že tento důkaz by pomohl objasnit technické otázky související s projednávanou věcí. Městský soud tyto důkazy neprovedl, přičemž v případě navrhovaného výslechu znalce poukázal na ustanovení § 75 s. ř. s., s tím, že jeho provedením by šlo o dokazování nových skutečností neuplatněných ve správním řízení.

Tento procesní postup byl chybný. Není především zřejmé, z jakého důvodu městský soud při svém rozhodování nepřihlédl k závěrům znaleckého posudku, neboť v odůvodnění rozsudku není tento postup odůvodněn. Jakkoli je výsostným právem soudu rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.) neznamená to, že by nebyl povinen se v odůvodnění rozhodnutí vypořádat s tím, proč některé návrhy na doplnění dokazování neakceptoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. 618/2005 Sb.NSS). Pokud jde dále o navrhovaný výslech znalce, odkaz městského soudu na § 75 s. ř. s. je nepřipadný. Podle odst. 1 citovaného ustanovení při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Toto ustanovení nelze vykládat tak, že by nebylo možno v rámci soudního řízení provádět důkazy neprovedené již v rámci správního řízení, neboť jeho smyslem je pouze vyloučit provedení takových důkazů, které by směřovaly k prokázání skutečností, které nastaly až v době po vydání přezkoumávaného správního rozhodnutí. Není tedy vyloučeno provést důkaz nový, může-li jím být prokázána skutkově sporná skutečnost, z níž při svém rozhodování vycházel správní orgán. Opačný postup by vedl k popření smyslu dokazování, jak vyplývá z § 77 odst. 2, věty první s. ř. s, podle kterého v rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Při rozhodování pak v souladu s větou druhou citovaného ustanovení vychází ze skutkového stavu věci vyplývajícího jak z obsahu správního spisu, tak i z jím provedených důkazů. Tato procesní úprava je faktickou transpozicí požadavku tzv. „plné jurisdikce“, co by atributu práva na spravedlivý proces dovozovaného judikaturou Evropského soudu pro lidská práva z obsahu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (ve Sbírce zákonů publikované pod č. 209/1992 Sb.). Tento požadavek lze stručně vyjádřit tak, že soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde našel správní orgán.

Ve světle výše uvedených zásad je zřejmé, že městský soud pochybil, pokud bez dalšího neakceptoval stěžovatelem navrhované důkazy tj. znalecký posudek a výslech znalce, neboť nelze vyloučit, že jejich provedení mohlo vést k objasnění skutkového stavu věci v době předcházející vydání obou přezkoumávaných správních rozhodnutí. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že předmětný posudek byl zpracován na základě požadavku stěžovatele a nikoli soudu, neboť tato skutečnost nečiní posudek pro potřeby dokazování nepoužitelným a lze jej z hlediska důkazní síly hodnotit jako jakýkoliv jiný listinný důkaz. Vzhledem k tomu, že odborný posudek celně technické laboratoře byl rozhodujícím podkladem pro celní zařazení zboží, bylo nepochybně na místě, aby se městský soud s těmito důkazními návrhy vypořádal.

Z výše uvedených důvodů uvedené procesní pochybení městského soudu mohlo mít bez dalšího vliv na zákonnost napadeného rozsudku a je tedy naplněn kasační důvod vyplývající z ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se rovněž ztotožňuje se stěžovatelem v tom, že odkaz městského soudu na postup ve smyslu ustanovení § 86 celního zákona vyslovený v souvislosti s postupem celních orgánů při odběru vzorků je nesprávný. Ustanovení § 86 celního zákona je součástí hlavy osmé zákona upravující postup při dovozu a vývozu zboží a na danou věc tedy nedopadá. Předmětný odběr vzorků byl prováděn postupem podle hlavy deváté celního zákona. Jelikož však městský soud současně při svém rozhodování odkázal i na ustanovení § 115 celního zákona, podle něhož bylo ve skutečnosti postupováno, nepovažuje Nejvyšší správní soud toto pochybení za natolik závažné, aby bylo důvodem pro zrušení napadeného rozsudku.

Pokud jde o důvodnost další námitky, podle které odkaz městského soudu na obsah španělských celních dokladů je irelevantní, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem stěžovatele, že předmětné doklady neobsahují závazné údaje týkající se celního zařazení zboží. Z tohoto pohledu je pak nutno nahlížet na údaje v nich uvedené a nelze tak bez dalšího uzavřít, že je jimi jednoznačně prokázán charakter zboží z pohledu jeho celního zařazení.

Ze všech uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.), v němž je tento soud podle odst. 3 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu